

Hrůzné vraždy ve Štěpánově

KNIŽNÍ OKÉNKO PETRA HANUŠKY

Nevím jak vy, ale když čtu napínavou detektivku, tak jediné bezpečně ukrytý pod peřinou. Naposledy se mi to stalo u příběhu, který napsal olomoucký literární vědec, pedagog a publicista Michal Sýkora (1971). Nazval ho *Případ pro exorcistu* (Paseka 2012) a svého čtenáře v něm zavádí do Středomoravanům důvěrně známých míst: Štěpánova u Olomouce, do samotného krajského města i jeho okrajové části Holice.

Po pravdě řečeno, nevím, co může recenzent prozradit z obsahu detektivního příběhu, aby na něj čtenář nepodal trestní oznámení za otevřené či naznačené prozrazení pachatele. Musím však přiznat, že mě Sýkora nejen po celých 252 stran neuvěřitelně napínal, ale také zaskočil vyřešením celého případu. Jakého? No, představte si typickou hanáckou ves, jakou Štěpánov tedy bezpochyby je, jejíž klid naruší vražda mladé ženy. Navíc její mrtvolu místní obyvatelé objeví položenou na oltáři zdejšího katolického kostela. A aby toho nebylo málo, ukáže se, že mladý farář s ní udržoval intimní vztah! Kromě porušení celibátu si to navíc v církvi rozházel svým radikálním vystoupením proti novodobému exorcismu.

Zda máme co do činění s rituální vraždou, přijede vyšetřovat olomoucká komisařka Marie Výrová s ambiciózním kolegou Edelweissem a elévkou Horovou. Mohu vám tedy s klidným svědomím prozradit jediné: případ zdárně vyřeší.

K Sýkorově výpravě do detektivního žánru lze uvést, že autor je zřejmě nejen dobrým znalcem britské detektivní literatury, o níž přednáší svým studentům, ale také že velmi zdárně naplnil zákonitosti útvaru i v beletristické praxi, což se tak často i sebelepším teoretikům nedaří. Troufám si tvrdit, že se čestně zařadil bok po boku takových tvůrců žánru, jakými byli v české literatuře 2. poloviny 20. století Josef Škvorecký s Janem Zábranou, Hana Prošková či Václav Erben.

Čím jsou si Sýkora a jmenované ikony podobní? Třeba tím, že se pohybují v obyčejné domácí každodenní realitě a ne v nějakém tu i cizozemsky exotickém prostředí. Za případy za každou cenu nehledají nějaké nervy drásající excesy, ale „běžná“ lidská selhání nejčastěji motivovaná touhou po majetku, po pomstě, po lidském či profesním sebeprosazení, po vynuceném milostném či jiném mezilidském vztahu atp. Jejich vyšetřovatelé nejsou žádní rambové z amerických thrillerů, ale obyčejní lidé, kteří spíše než na sílu spoléhají na obyčejný selský rozum a zkušenost.

A kromě toho – i když se pohybují v prostoru žánru, který má svého čtenáře hlavně pobavit, dokážou vypovědět mnoho zajímavého o charakteru doby, do níž své hrdiny a antihrdiny zasazují. A to není věru málo.